

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce

R. V.
bytem X

proti
žalovanému

Ministerstvo zemědělství
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28. 7. 2020, č. j. 29115/MZE-11121,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28. 7. 2020, č. j. 29115/MZE-11121 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta námitka žalobce podaná proti oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu, Regionálního odboru Olomouc, pracoviště Uherské Hradiště (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 22. 4. 2020, č. j. SZIF/2020/0290615, o provedení aktualizace evidence půdy (dále též „oznámení“ či „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Ze správního spisu soud zjistil následující skutkový stav věci:
3. Dne 2. 3. 2020 podala A. P. k prvostupňovému správnímu orgánu ohlášení změny v evidenci půdy pod č. j. SZIF/2020/0185783, dle § 3g odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zemědělství“) ohledně dílů půdních bloků (dále jen „DPB“) – jednalo se o čtverec 510 – 1180, s kódem DPB 3503/15, o výměře 8,60 ha a o čtverec 510/1180, s kódem DPB 3503/24, o výměře 0,16 ha, k nimž byl žalobce označen jako dotčený uživatel. Přílohou oznámení byla pachtovní smlouva ze dne 9. 2. 2020, kterou A. P. (v postavení pachtýře) uzavřela s paní M. P. a paní V. Ch. (v postavení propachtovatelek, z titulu spoluvlastnictví zemědělských pozemků umístěných mj. ve shora uvedeném DPB). Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou s účinností od 1. 3. 2020, přičemž předmětem smlouvy byl zemědělský pacht i k pozemkům uvedeným shora v DPB (viz příloha k pachtovní smlouvě, kde byl uveden i pozemek parc. č. XA o výměře 2 555 m², orná půda na LV č. X, kat. úz. X, Katastrální úřad pro Zlínský kraj).
4. Správní orgán prvního stupně zahájil dne 2. 3. 2020 na základě ohlášení uživatele A. P. řízení ve věci aktualizace evidence půdy. Součástí oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 3. 2020, č. j. SZIF/2020/0187348, byla i tabulka změn uživatele, v níž byl zachycen jak aktuální stav užívání DPB čtverce 510-1180, tak nově navrhovaný stav jeho užívání; s výslovně zapsanou pochybností ohledně užívání čtverce 510/1180 s kódem DPB 3503/24, o výměře 0,16 ha.
5. Žalobce na oznámení o zahájení řízení reagoval podáním ze dne 20. 3. 2020, v němž uvedl, že po zjištění o jaký pozemek se ve věci jedná, kdy od správního orgánu obdržel i katastrální mapu s nákresem dotčeného pozemku, daný pozemek nepoužívá a nečerpá na něj dotace. Připustil, že s ohledem na to, že se jedná o sousedící pozemek s jeho pozemkem, okraj sousedícího pozemku poseče, ale větší část zůstává neposečená a roste na něm nálet dřevin a kopřivy.
6. Dne 22. 4. 2020 prvostupňový správní orgán vydal oznámení o provedení aktualizace půdy, jenž odůvodnil tak, že ohlašující uživatelka paní A. P. ohlásila změny v evidenci půdy ke shora uvedenému DPB, což doložila pachtovní smlouvou. Přičemž správní orgán prvního stupně náhledem do veřejně dostupného katastru nemovitostí zjistil, že propachtovatelkám z pachtovní smlouvy svědčí vlastnické právo k předmětnému DPB, proto pohlížel na pachtovní smlouvu jako na platnou a účinnou a uzavřel, že ohlašující uživatelce svědčí právní důvod užívání předmětného DPB. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodal, že zkoumal pouze splnění všech znaků požadovaných pro provedení změny v evidenci půdy jako předběžnou otázku v rámci své kompetence,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

neřešil však soukromoprávní spor mezi uživateli předmětného DPB náležející do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním řízení.

7. Následně podáním ze dne 7. 5. 2020 žalobce připustil, že pobírá dotace na pozemky vepsané v tabulce změn uživatele v oznámení o zahájení řízení. Zároveň nesouhlasil s tím, že mu má být odebráno 0,16 ha půdy. Oznámení o zahájení řízení vytýkal, že neobsahovalo řádnou specifikaci dotčených parcel, a rovněž tak v něm absentovalo odůvodnění. Zdůraznil, že spornou část pozemku v dobré víře obhospodařuje od roku 1991 a dosud nebyl konfrontován s tím, že by obhospodařoval cizí pozemek.
8. Žalobce podal námitku ze dne 11. 5. 2020 proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, v níž konstatoval vydržení sporné části pozemku, neboť jej od roku 1991 v dobré víře užívá, tudíž nemělo dojít k aktualizaci evidence půdy a navrhoval k důkazu provést účastnický výslech a místní šetření.
9. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí upozornil na povahu řízení o aktualizaci evidence půdy dle § 3g zákona o zemědělství, na nějž je aplikováno ustanovení § 141 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), podle kterého je předmětné řízení sporným řízením správním, tj. řízení je založeno na procesní aktivitě účastníků řízení, nikoliv na zjišťování správního orgánu, a přenáší tak na účastníky odpovědnost za skutková zjištění v řízení o evidenci půdy. K žalobcem uplatněné námitce vydržení sporného pozemku z důvodu jeho obhospodařování v dobré víře od roku 1991 konstatoval, že žalobce v průběhu řízení toto tvrzení nikterak neprokázal. Přestože z veřejného rejstříku LPIS vyplývá, že sporný pozemek je součástí DPB, který je v evidenci půdy veden na žalobce až od roku 2003. Žalovaný odkázal na ustanovení § 134 odst. 1 a § 130 odst. 1 zákona č. 40/1960 Sb., občanský zákoník ve znění platném a účinném v době rozhodné, s tím, že pro existenci oprávněné držby by držitel musel být v dobré víře, že na jeho straně existuje oprávněný titul, od něhož by byl vznik držby odvozován. Absentuje-li existence dobré víry a držitel se držby uchopí svévolně, pak nejde o držbu oprávněnou. Žalovaný citoval rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 3. 4. 2004 sp. zn. III. ÚS 50/04, výklad ASPI k problematice vydržení a upozornil, že z přípisu žalobce ze dne 20. 3. 2020 je zřejmé, že žalobce předmětný DPB nepovažoval za pozemek ve svém vlastnictví, neboť doslovně uvedl: *„[d]otace čerpám pouze na své pozemky, které jsou v mém vlastnictví. Pozemek p. č. XA má ve vlastnictví pí Ch. V. a pí P. M.“* Žalovaný shrnul, že konstantní judikatura spojuje dobrou víru s nutností zachování obvyklé opatrnosti a nelze odvozovat oprávněnost držby za situace, kdy se jí žalobce svévolně uchopil bez jakéhokoliv právního důvodu. Tudíž žalobcově námitce nevyhověl a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodal, že jeho posouzení nemá autoritativní povahu rozhodnutí ve věci sporu účastníků řízení o jejich právech a povinnostech, má toliko povahu úsudku o předběžné otázce, když v rámci své kompetence zápisu do evidence musel posoudit, který z podnikatelů pozemky užívá a z jakého právního důvodu.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, replika žalobce

10. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, a to pro nesprávný výklad právních norem; pro nedostatečné vykázaní důvodů rozhodnutí; a pro opomenutí některých důkazů. Namítal, že aktualizací uživatele předmětného DPB v evidenci půdy došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, neboť sporný pozemek vydržel a správní

orgány neprovedly důkazy, které navrhoval, čímž nebyl zohledněn důkaz svědčící v jeho prospěch.

11. Žalobce namítal, že nevěděl, jakých parcel se řízení týká, o co jde a z jakého důvodu mu má být odebráno 0,16 ha půdy, kontaktoval proto úřednici podepsanou pod oznámením, která mu spolu s parcelním číslem předmětného DPB sdělila, že dle tvrzení paní P. žalobce na sporný pozemek v DPB neoprávněně získává dotace. Úřednice slíbila, že mu prostřednictvím e-mailu pošle mapu, aby věděl, o jaký pozemek se jedná, a že sama přijede a provede šetření na místě. Žalobce prostřednictvím e-mailu úřednici žádal rovněž o zaslání materiálu týkajícího se řízení, načež mu bylo úřednicí sděleno, že materiály posílat nemůže. Žalobce očekával, že prvostupňový správní orgán ve věci zareaguje, což se však nestalo. Tento postup úřednice označil za nestandardní s ohledem na probíhající výjimečný stav a karanténní opatření. Žalobce sám zvolil příkladný postup distanční komunikace, což se ukázalo jako neefektivní a ve výsledku byly vady takto založené použity proti němu.
12. Žalobce konstatoval, že žalovaný správně připomněl spornou povahu daného správního řízení, jenž znamená, že (1.) účastník je oprávněn revidovat svá tvrzení; (2.) správní orgán je povinen provést navržené důkazy, anebo vysvětlit, proč důkazy nehodlá provést; (3.) správní orgán je povinen při zjištění rozporů a nejasností poučit účastníka, jak svá tvrzení a důkazní návrhy doplnit. Následně žalobce uvedl, že ve všech uvedených bodech správní orgán prvního stupně selhal a žalovaný toto selhání navzdory žalobcem uplatněným odvolacím námitkám nenapravil a ani nekomentoval. Žalobce na podporu své argumentace zopakoval, že sporný pozemek v DPB užívá v dobré víře od roku 1991, od roku 2003 na něj dostává dotace, a proto navrhl jeho vydržení.
13. Dále namítal, že ve správním řízení nebyly respektovány aspekty sporného charakteru řízení uvedené v ustanovení § 141 odst. 4 a § 141 odst. 6 správního řádu, § 15 odst. 1 správního řádu, § 36 odst. 1 a § 36 odst. 2 správního řádu. Poté konstatoval, že nebyl v rámci přípravy řízení, resp. v úvodní fázi řízení správním orgánem řádně seznámen s věcí tak, aby mohl podat úplné vyjádření; byť se dožadoval nápravy v uvedeném směru, k nápravě nedošlo; své stanovisko narovnal později a rovněž v námitkách oznámil tuto vadu řízení, žalovaný k tomuto již nezaujal žádné stanovisko. Žalobce spatřoval pochybení správního orgánu prvního stupně i v tom, že v režimu sporného řízení nezjišťoval skutečný stav věci úplně, jak navrhl žalobce, a neprovedl navržené důkazy (výslechem, místním šetřením). A žalovanému vytkl, že ke shora uvedenému nezaujal žádné stanovisko.
14. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2020 s žalobou nesouhlasil. K námitce žalobce, že sporný pozemek v DPB vydržel, vysvětlil, že žalobce směřuje pojem vlastnictví pozemku a právo jej užívat. V době zavedení evidence uživatelů zemědělských pozemků (rok 2003) bylo pro zápis do evidence rozhodující, kdo pozemek užívá, nikoliv vlastnické právo k zapisovanému pozemku, z takto provedené evidence však uživatelé nevyplývají žádné vlastnické nároky. V nyní projednávané věci vlastníci sporného pozemku v DPB dlouhodobě akceptovali jeho užívání žalobcem, ale v roce 2020 uzavřeli pachtovní smlouvu s ohlašující užívatelkou, a tím rozhodli o tom, že sporný pozemek má nadále užívat ona. V tomto případě nebylo zapotřebí podat žalobci výpověď z užívání části sporného pozemku, jelikož byl žalobcem užíván bez právního důvodu. Zde se nejednalo o užívání pozemku na základě ústní dohody nebo konkludentního jednání, což žalobce ani netvrdil.

Žalovaný uzavřel, že odvozování vydržení vlastnického práva z dlouhodobého užívání části pozemku jiného vlastníka bez právního důvodu nemá žádnou oporu v občanském zákoníku, když základním předpokladem pro řádné vykonávání vlastnického práva je to, že vlastník pozemku zná jejich umístění v terénu a průběh jejich hranic se sousedními pozemky. Užívání pozemku sousedů, i když proti tomu neprotestují, nemůže podle žalovaného bez dalšího znamenat, že byl uživatel v dobré víře, že pozemek získal do svého vlastnictví.

16. Žalovaný navrhl, aby soud nedůvodnou žalobu zamítl.
17. Žalobce v replice ze dne 14. 12. 2022 uvedl, že v roce 1992 mu byla Státním statkem Bojkovice vydána zemědělská půda v kat. úz. X. Na parcele parc. č. XA byl většinou nálet dřevin, kopřivy atp. Připustil, že část této parcely o velikosti cca 200 m², jež se nachází v sousedství jeho parcely, si žalobce přioral ke svému pozemku, jelikož mu bylo líto, aby pozemek ležel ladem. Na svou obranu konstatoval, že hranice jeho pozemku mu ukázal tehdejší funkcionář státního statku, a tudíž zřejmě od této doby užíval v dobré víře cca 1 400 m² půdy patřící paní Ch. Zdůraznil, že ani v roce 2000, když osel své pozemky (i část pozemku parc. č. XA) jej nikdo z vlastníků sporného pozemku nekontaktoval s upozorněním, že užívá cizí pozemek. Žalobce zopakoval průběh správního řízení, popsal jednání s úředníky prvostupňového správního orgánu, kdy byl přesvědčen, že úřednice K. měla ohledně užívání sporného pozemku provést místní šetření na místě a jelikož jej neprovedla, postupovala v řízení ukvapeně. Naopak vyzdvihl jednání úředníka N., který mu potvrdil, že část pozemku parc. č. XA o výměře 1 589,49 m² je od roku 2003 vedena v evidenci zemědělských pozemků na žalobce a žalobce na ni pobírá dotace a zaslal mu průniky půdních bloků. Současně žalobce připustil, že v dopise ze dne 20. 3. 2020 napsal, že dosud sporný pozemek skutečně užívá, jelikož byl a je přesvědčen, že užívá svůj vlastní pozemek.

III.

Posouzení žaloby

18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
19. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný jej nepožadoval a žalobce, byť původně na nařízení ústního jednání trval, podáním ze dne 14. 12. 2022 tento požadavek změnil.
20. Soud si je vědom toho, že žalobce požadoval v replice ze dne 14. 12. 2022 provést k důkazu listiny, které do spisu doložil. Pokud by měl soud ve věci provádět dokazování, pak by byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili, a listiny k důkazu na nařízeném jednání přečíst. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, č. 338/2016 Sb. NSS, jehož právní věta zní: „[n]avrhl-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i

když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „... *v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.*“. V nyní posuzovaném případě žalobce navrhl v žalobě provést k důkazu žádost o provedení změny kultury ze dne 20. 8. 2000 adresovanou Katastrálními úřadu v Uherském Hradišti. Touto listinou žalobce prokazoval své tvrzení, že v roce 2000 obdělávanou ornou půdu (i část sporného pozemku) osel travou, přičemž jej nikdo z vlastníků sporného pozemku nekontaktoval s upozorněním, že osel i cizí pozemek. Dále žalobce navrhoval provést k důkazu emailovou korespondenci s prvostupňovým správním orgánem, kde mu úředník A. N. potvrdil, že část pozemku parc. č. XA o výměře 1 589,49 m² je od roku 2003 vedena v evidenci zemědělských pozemků na žalobce a žalobce na ni pobírá dotace a zaslal mu průniky půdních bloků. Soud odkazuje na níže uvedené podrobné právní posouzení věci s tím, že dané listiny neprokazovaly pro posouzení věci podstatnou skutečnost, a to že žalobci svědčí právem aprobevaný důvod, z něhož by bylo lze (objektivně) dovodit žalobcovu dobrou víru, že užívá sporný pozemek po právu.

21. Žaloba není důvodná.
22. Jádrem sporu mezi účastníky je otázka, zdali je žalobce oprávněným uživatelem sporného pozemku v DPB z titulu, jím tvrzeného vydržení, když jej dle svého tvrzení v dobré víře od roku 1991 obhospodařoval a od roku 2003 byl zaevidován jako jeho uživatel v evidenci uživatelů zemědělských pozemků.
23. Co se týče skutkového stavu věci, nebylo mezi účastníky sporné, že v katastru nemovitostí jsou zapsány jako vlastnice sporného pozemku v DPB paní M. P. a paní V. Ch.; tyto v postavení propachtovatelek uzavřely s A. P. pachtovní smlouvu, jež jí opravňovala k výkonu pachtu i na sporném pozemku v DPB.
24. Soud se nejprve zabýval žalobcovými námitkami obsaženými pod body 11., 12. a 13. tohoto rozsudku, neboť tyto se v mnohém překrývají. Jedná se tedy o námitky, jimiž žalobce nesouhlasil s tím, že ve správním řízení nebyl prvostupňovým správním orgánem v rámci přípravy řízení, resp. v úvodní fázi řízení správním orgánem řádně seznámen s věcí tak, aby mohl podat úplné vyjádření - nevěděl, jaké parcely jsou předmětem řízení; byť se dožadoval nápravy v uvedeném směru, k nápravě nedošlo, úřednice ve věci postupovala nestandardně, když žalobci nezaslala materiály týkající se řízení; své stanovisko žalobce narovnal později a rovněž v námitkách oznámil tuto vadu řízení, žalovaný k tomuto již nezaujal žádné stanovisko. Žalobce spatřoval pochybení správního orgánu prvního stupně i v tom, že v režimu sporného řízení nezjišťoval skutečný stav věci úplně, jak navrhl žalobce, a neprovedl navržené důkazy (výslechem, místním šetřením).
25. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
26. Podle § 141 odst. 4 správního řádu „[v]e sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.“
27. Podle § 3g odst. 1 zákona o zemědělství: „[u]živatel je povinen Fondu na jím vydaném formuláři ohlásit skutečnost, že došlo
 - a) ke změně průběhu hranice dílu půdního bloku,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

- b) ke změně uživatele dílu půdního bloku,*
 - c) k ukončení užívání dílu půdního bloku,*
 - d) ke změně druhu zemědělské kultury na dílu půdního bloku podle kritérií stanovených v nařízení vlády podle § 3i,*
 - e) ke změně průběhu hranice osázené plochy vinice na dílu půdního bloku, s druhem zemědělské kultury vinice stanovené nařízením vlády podle § 3i, nebo*
 - f) ke vzniku nového dílu půdního bloku, který není v evidenci půdy evidován,*
- a to nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala; ohlášení změny zveřejní Fond způsobem umožňujícím dálkový přístup“.*

28. Podle § 3g odst. 2 věta první, druhá a třetí zákona o zemědělství: „[z]jistí-li Fond, že ohlášení změny podle odstavce 1 je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, vyzve uživatele, který učinil ohlášení změny, popřípadě uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Zjistí-li Fond, že ohlášení změny je nepravdivé nebo neúplné, vyzve uživatele k odstranění vad ohlášení změny, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Při postupu podle tohoto odstavce se použije ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu.“
29. Podle § 3g odst. 3 zákona o zemědělství: „[f]ond provede aktualizaci evidence půdy na základě ohlášení změny podle odstavce 1, jestliže
- a) údaje v ohlášení změny neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými, nebo*
 - b) ohlášení změny je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 2 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2. Fond vydá osobě, která ohlásila změnu, jakož i dalším osobám, pokud se jich změna týká, oznámení o aktualizaci evidence půdy“.*
30. Podle § 3g odst. 4 zákona o zemědělství: „[f]ond aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede a tuto skutečnost s uvedením důvodu oznámí písemně uživateli, který učinil ohlášení změny podle odstavce 1, popřípadě osobě, které se aktualizace evidence půdy týká, jestliže
- a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo*
 - b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2“.*
31. Podle § 3g odst. 5 zákona o zemědělství: „[j]estliže v důsledku ohlášení změny podle odstavce 1 mají být aktualizovány údaje týkající se dílu půdního bloku uživatele, který nepodal ohlášení změny, a na základě výzvy podle odstavce 2 nedoložil písemnou dohodu nebo neprokázal právní důvod užívání dílu půdního bloku, Fond mu písemně oznámí provedení aktualizace evidence půdy do 15 dnů ode dne, kdy aktualizaci evidence půdy provede“.
32. Podle § 3g odst. 6 zákona o zemědělství: „[p]roti oznámení podle odstavců 3 až 5 může uživatel podat Fondu nejpozději do 15 dnů ode dne jeho doručení písemnou námitku, která musí

být odůvodněna. Podaná námitka nemá odkladný účinek. O podané námitce rozhoduje ministerstvo. Písemné vyhotovení rozhodnutí o námitkách se doručuje uživateli a je konečné“.

33. Soud považuje za potřebné se nejprve vyjádřit k charakteru řízení o aktualizaci evidence využití půdy podle uživatelských vztahů ve smyslu ustanovení § 3g zákona o zemědělství. V případech, kdy dochází k rozporu mezi ohlášením změny a údaji doposud uvedenými v dané evidenci, správní orgán postupuje podle § 141 odst. 4 správního řádu, kterým je upraveno dokazování ve sporném řízení. Podle ustanovení § 141 správního řádu se sporné řízení zahajuje pouze na návrh a obsahuje poměrně svébytnou úpravu procesních práv a povinností oproti standardnímu správnímu řízení. Sporné řízení se vyznačuje tím, že v něm dochází k přenesení důkazního břemene, tj. povinnosti obstarat si důkazy na podporu svých tvrzení, ze správních orgánů na účastníky řízení, neboť jak již k ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu Městský soud v Praze v právní větě rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 5 A 142/2013, konstatoval: „[u]stanovení § 141 odst. 4 správního řádu oslabuje ve vztahu ke správnímu orgánu zásadu vyšetřovací a zvyšuje odpovědnost účastníků řízení za výsledek sporu akcentováním zásady projednací, tedy oproti klasickému správnímu řízení, kde břemeno důkazní spočívá především na správním orgánu, se důkazní břemeno ve sporném řízení dělí mezi účastníky řízení podobně jako v civilním soudním řízení sporném.“
34. V tomto směru soud rovněž odkazuje i na závěry doktríny: „[p]ovinnost pořizovat podklady pro vydání rozhodnutí a jednotlivé důkazy je zákonem určena správnímu orgánu, i když správní řád umožňuje určité výjimky. Např. v rámci sporného řízení je dle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu povinnost obstarat důkazy na podporu svých tvrzení dána účastníkům konkrétního řízení. Správní orgán ve sporném řízení věc posuzuje v návaznosti na důkazy obstarané a předložené účastníky. Sporné řízení je však výjimkou z obecného pravidla, kdo je povinen obstarávat a pořizovat důkazy. S obecně zakotvenou povinností správního orgánu pořídit podklady pro vydání rozhodnutí jsou spojena práva účastníků v rámci tohoto procesu pořizování důkazů a podkladů pro rozhodnutí. [...] S výše uvedeným právem navrhnout důkazy je spojena i povinnost účastníka, a to v ustanovení § 52 správního řádu: „účastník je povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení“. I když s nesplněním této povinnosti není spojena žádná sankce. Pokud však za sankci nepovažujeme např. rozhodnutí v neprospěch účastníka, který řádně neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení. Jak bylo uvedeno výše, nesplnění této povinnosti může být účastníkovi na újmu např. v řízení sporném, ve kterém je povinnost zajistit důkazy přenesena na účastníka. V jiných typech řízení má správní orgán povinnost zjistit skutečnosti, o kterých nejsou důvodné pochybnosti“ (Kliková, A. Povinnosti správních orgánů ve vztahu k procesním právům účastníků správního řízení v procesu dokazování. Časopis pro právní vědu a praxi. [Online]. 2017, č. 3, s. 455–474. Dostupné z: <https://journals.muni.cz/cpvp/article/view/6829>).
35. Soud shrnuje, že ve sporném řízení není správní orgán zpravidla povinen vyhledávat z vlastní iniciativy důkazní prostředky pro rozhodnutí předloženého sporu, ale vychází primárně z důkazních prostředků navržených účastníky řízení nebo z jejich shodných tvrzení. Míra unesení důkazního břemene tím kterým účastníkem řízení má přitom přímý vliv na jeho úspěch ve sporu.
36. Soud zdůrazňuje, že povahou aktualizace evidence podle ustanovení § 3g zákona o zemědělství se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, z jehož judikатурních závěrů vyplývá, že provedení aktualizace evidence podle ustanovení § 3g zákona o zemědělství je zapotřebí tehdy, pokud je vzhledem ke konkrétním nastalým okolnostem uváděn stav evidence a zapsaných uživatelů do souladu s realitou. Správní orgán proto musí posoudit,

komu svědčí právní titul k užívání dotčených zemědělských pozemků. Otázka, kdo užívá zemědělské pozemky na základě platného právního titulu, představuje soukromoprávní spor spadající do příslušnosti soudů v občanskoprávním řízení, správní orgán je přesto povinen posoudit tuto otázku v rámci předběžné otázky, aby na základě dosud zjištěných skutečností mohl učinit závěr, zda jsou tvrzení pravdivá či nikoliv a zda je či není možné evidenci aktualizovat, jak požadoval ten, kdo změny ohlašoval, a následně mohl rozhodnout o aktualizaci evidence půdy (srov. např. s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, čj. 3 As 187/2014-37, ze dne 22. 3. 2016, čj. 2 As 20/2016-29, a ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 As 261/2018-58).

37. V posuzované věci je ze správního spisu zřejmé, že správní orgán prvního stupně oznámením o zahájení řízení ze dne 3. 3. 2020, čj. SZIF/2020/0187348, žalobci sdělil, že na základě podnětu ohlašující uživatelky zahájil řízení ve věci aktualizace evidence půdy – změna uživatele u části půdního bloku 3503-15 o výměře 0,16 ha, přičemž žalobce vyzval, aby za účelem doplnění, objasnění, příp. odstranění zjištěných pochybností a projednání navržených změn předložil doklady, dokumenty, vyjádření k výše uvedeným změnám, taktéž právní důvody užívání nebo dohodu odstraňující vzájemný rozpor. Všem dotčeným účastníkům byla stanovena lhůta pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim ode dne 31. 3. 2020 do dne 6. 4. 2020.
38. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce na tuto výzvu reagoval písemným podáním ze dne 20. 3. 2020, které je evidováno pod č. j. SZIF/2020/0229820, v němž žalobce mimo jiné uvedl: „*Jelikož mi nebylo vůbec jasné, o co se v dané věci jedná, spojil jsem se s Vámi telefonicky, kde jste mi sdělila, o co v řízení jde. Následně jste mi cestou emailové komunikace poslala katastrální mapu s nákresem mého pozemku a dotčeného pozemku, tedy p. č. XA, o který žádá cestou správního řízení pí A. P. (...). Dle Vašeho sdělení mám doložit právní důvody užívání pozemku č. XA nebo dohodu odstraňující vzájemný odpor. K této věci sděluji, že dotčený pozemek nepoužívám a ani na něj nečerpám dotace. Dotace čerpám pouze na své pozemky, které jsou v mém vlastnictví. Pozemek p. č. XB má ve vlastnictví pí Ch. V. a pí P. M. Uvedený pozemek sousedí s mým pozemkem. Možná se někdy stane, že okraj tohoto pozemku poseču, ale větší část pozemku, o který se jedná, je neposečený a rostou na něm suché kopřivy a nálet dřevin.*“ Žalobce také uvedl, že: „*[v] žádném případě nesouhlasím s vyvolaným řízením, kde pí P. tvrdí, že někomu užívám jeho pozemek a neoprávněně na něj čerpám dotace. V tomto případě by bylo asi nejlepším řešením, abychom se na daném místě společně všichni sešli a ujednotili si, o co komu jde.*“
39. Prvostupňový správní orgán rozhodnutím oznámil provedení změn u předmětného DPB, kdy jako nového uživatele zaevidoval ohlašující uživatelku. Z oznámení je zřejmé, že správní orgán prvního stupně při rozhodnutí vycházel z údajů zapsaných v katastru nemovitostí, kde zjistil, že vlastnické právo ke spornému pozemku v DPB je zde zapsáno pro V. Ch. a M. P. (každé svědčí spoluvlastnický podíl na sporném pozemku ve výši ½). Taktéž přihlédl k doložené pachtovní smlouvě, z níž vyplynulo, že V. Ch. a M. P. v postavení propachtovatelek uzavřely s ohlašující uživatelkou A. P. (jakožto pachtýrkou) tuto smlouvu, jež ji opravňovala k výkonu pachtu i na sporném pozemku v DPB. V rozhodnutí se promítlo i vyjádření žalobce ze dne 20. 3. 2020, ve kterém jednoznačně uvedl, že dotčený pozemek nepoužívá a ani na něj nečerpá dotace, a že předmětný DPB má ve vlastnictví pí Ch. V. a pí P. M.
40. Soud považuje v předchozím odstavci popsané odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí za zcela souladné se zákonem, neboť je vystavěno na jednoznačných údajích,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zjištěných z katastru nemovitostí a z pachtovní smlouvy, přičemž tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti žalobce v podání ze dne 20. 3. 2020 nespороval, naopak výslovně potvrdil, že není vlastníkem sporného pozemku a že sporný pozemek neužívá, když občasné posečení části sousedícího pozemku rozhodně nelze považovat za jeho užívání. Námitku žalobce, že v úvodní fázi řízení nebyl správním orgánem řádně seznámen s věcí tak, aby mohl podat úplné vyjádření a že nevěděl, jakých parcel se řízení týká, má soud za vyvrácenou podáním žalobce ze dne 20. 3. 2020, kde žalobce potvrdil, že má vědomost o tom, co je předmětem daného řízení (tj. jakého konkrétního pozemku se provedení změny aktualizací evidence týká), když uvedl, že mu byla prvostupňovým správním orgánem mailem zaslána katastrální mapa s nákresem jeho pozemku a sporného pozemku. Přičemž mapa s nákresem parcel mu byla zaslána právě úřednicí paní K. prvostupňového správního orgánu, které žalobce vytkl nestandardní postup ve věci, jelikož mu nezaslala veškeré materiály. Soud však neshledal v žalobcem vytýkaném jednání úřednice pochybení, když správní řád neupravuje správním orgánům povinnost zasílat účastníkům materiály ze správních spisů; účastníci mají zákonem stanovené právo toliko do spisu nahlížet dle § 38 správního řádu, na čemž nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce o pandemické situaci. Navíc soud poukazuje na podané námitky žalobce ze dne 7. 5. 2020 a ze dne 11. 5. 2020, kde žalobce uvedl, že úředník prvostupňového správního orgánu pan N. mu posléze poskytl: *„vyčerpávající informace a zaslal mi emailem i nějaké materiály“*. Ve světle uvedeného se pak námitky žalobce vůči postupu úřednice prvostupňového správního orgánu jeví jako ryze účelové. Rovněž tak výtku žalobce, v níž nesouhlasí s tím, že prvostupňový správní orgán neprovedl jím navržené důkazy (výslechem, místním šetřením), má soud za nedůvodnou. Žalobce totiž v podání ze dne 20. 3. 2020 nenavrhoval provedení žádných důkazů ve věci, když prvostupňovým správním orgánem zjištěný skutkový stav *de facto* nespороval, soud opakuje, že obrana žalobce v řízení před prvostupňovým správním orgánem byla postavena na tvrzení, že sporný pozemek neužívá a nepobírá na něj ani dotace. Navíc soud zdůrazňuje, že žalobce ani v žalobě netvrdil, jak konkrétně měly tyto důkazy ovlivnit vydání prvostupňového rozhodnutí, kromě toho, že měly být k důkazu provedeny.

41. Co se týče dalších námitok žalobce pod body 11., 12. a 13. tohoto rozsudku spočívající v tvrzeních žalobce, že nebyly respektovány aspekty sporného charakteru řízení uvedené v ustanovení § 141 odst. 4 a § 141 odst. 6 správního řádu, § 15 odst. 1 správního řádu, § 36 odst. 1 a § 36 odst. 2 správního řádu; že své stanovisko žalobce narovnal později a rovněž v námitkách oznámil tuto vadu řízení, ale žalovaný k tomuto již nezařadil žádné stanovisko, soud upozorňuje, že se jedná o námitky uplatněné pouze v obecné rovině, aniž by v nich bylo žalobcem poukázáno na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení správních orgánů. V těchto případech je pak dostatečné, když se k takto obecným námitkám vyjádří soud rovněž jen v obecné rovině. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS: *„[s]myslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat...míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto*

namíste, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“ Soud proto rovněž pouze v obecné rovině uvádí, že soud v dané věci neshledal porušení zásad sporného řízení ze strany správních orgánů. Ve správním řízení bylo povinností ohlašující uživatelek jako navrhovatelky tvrdit a prokázat, že jí náleží právní titul k užívání předmětného DPB, a povinností žalobce jako odpůrce bylo, chtěl-li tomu úspěšně odporovat tvrdit a prokázat, že právní titul k užívání předmětného DPB náleží jemu. Správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný pak byli na základě takto doložených tvrzení a důkazů především povinni posoudit, komu svědčí platný právní titul k užívání předmětného DPB, zdali žalobci nebo ohlašující uživateli, teprve poté totiž mohl správní orgán rozhodnout o navržených změnách v evidenci půdy. Jak patrně ze správního spisu, správní orgány tak učinily a dospěly k závěru, že žalobce právní titul k užívání pozemku nemá. Z odůvodnění rozhodnutí je přitom zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný, za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách žalobce. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 - 29).

42. A k výtce žalobce, že své stanovisko ve věci dorovnal později, na což nebylo žalovaným reagováno, soud uvádí, že žalovaný na nová tvrzení žalobce uplatněná po vydání prvostupňového správního rozhodnutí, a to že sporný pozemek v dobré víře užíval od roku 1991, tudíž jej vydržel, v žalobou napadeném rozhodnutí reagoval a bezesbýtku se s nimi vypořádal (viz strany 3 až 4 žalobou napadeného rozhodnutí).
43. Soud se na závěr zabýval žalobcovými námitkami uvedenými v bodu 10. tohoto rozsudku, a to že aktualizací uživatele předmětného DPB v evidenci půdy došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, neboť sporný pozemek vydržel a správní orgány neprovedly důkazy, které navrhoval, čímž nebyl zohledněn důkaz svědčící v jeho prospěch.
44. Podle § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění účinném (dále jen „NOZ“), „[t]ímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti“. Podle § 3028 odst. 2 NOZ „[n]ení-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Protože k tvrzenému vzniku vlastnického práva žalobce vydržením mělo dojít před 1. 1. 2014, tj. přede dnem účinnosti NOZ, posuzoval soud tuto otázku podle příslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník v tehdy platném a účinném znění (dále jen „občanský zákoník“).
45. Podle § 134 odst. 1 občanského zákoníku „[o]právněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost“.
46. Podle § 130 odst. 1 občanského zákoníku „[j]e-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná“.
47. Vydržet vlastnické právo může jen oprávněný držitel, tj. ten, kdo s věcí nakládá jako se svou a je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc patří jako vlastníkov. Oprávněným držitelem ve smyslu § 130 odst. 1 občanského zákoníku je držitel, který věc drží v omluvitelném omylu, že mu věc patří. Omluvitelný je takový omyl, ke kterému došlo přesto, že držitel postupoval s obvyklou mírou opatrnosti, kterou lze se zřetelem k

okolnostem konkrétního případu po každém požadovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2190/2000).

48. K uvedené otázce se opakovaně vyjádřil i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 3. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 50/04, uvedl, že při posuzování otázky, zda byl držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc patří, je třeba vycházet z toho, zda při zachování náležité (běžné) opatrnosti, kterou lze s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu po každém subjektu práva požadovat, měl, respektive mohl mít, během vydržecí doby důvodné pochybnosti o tom, že mu věc nebo právo patří (vycházející z toho, jak by věc posoudil průměrný člověk při zachování obvyklé opatrnosti).
49. Posouzení, zda držitel je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc nebo právo patří, je posouzením právním, které - jako každé právní posouzení - musí vycházet ze zjištěného skutkového stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1115/2001). Povinnost tvrdit a prokázat tyto okolnosti přitom tíží toho, kdo tvrdí, že došlo k nabytí vlastnického práva vydržením (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 1998, sp. zn. 3 Cdon 395/96). Ve světle citované judikatury je klíčové nejprve posouzení skutečnosti, zda žalobce předmětný DPB užíval v dobré víře, že se jedná o pozemek v jeho vlastnictví.
50. V posuzované věci je ze správního spisu zřejmé, že žalobce v řízení nesporoval zápis vlastnického práva ke spornému pozemku pro V. Ch. a M. P., v katastru nemovitostí; nicméně v průběhu řízení vyjádřil své přesvědčení, že tím, že sporný pozemek v dobré víře od roku 1991 užívá a od roku 2003 byl v evidenci zemědělských pozemků veden jako jeho uživatel, nabytí k němu vlastnické právo vydržením. Již z těchto tvrzení však nelze dospět k závěru o existenci dobré víry na straně žalobce. Jak vyloženo shora základní podmínkou řádného vydržení je, aby se držba zakládala na právním důvodu, jenž svědčí o tom, že držitel je se zřetelem ke všem (objektivním) okolnostem v dobré víře, že mu věc nebo právo náleží. Žalobce však žádný takovýto důvod, o který by opřel své tvrzení, že mu pozemek patří a že s ní proto po dobu potřebnou k vydržení nakládal jako s vlastním, neuvedl. Navíc by i toto tvrzení muselo být podloženo konkrétními skutečnostmi, ze kterých by bylo lze usuzovat, že přesvědčení žalobce bylo po celou vydržecí dobu důvodné. Rozhodně však nelze dobrou víru vystavět toliko na subjektivním přesvědčení žalobce o oprávněnosti svého počínání. Přičemž za situace, kdy žalobce ve správním řízení nejprve potvrdí, že sporný pozemek není jeho a následně své tvrzení bez dalšího změní s tím, že jej od roku 1991 v dobré víře obhospodařuje, nelze než označit tvrzení za vzájemně rozporná, což významně snižuje jejich věrohodnost. Soud dodává, že ani tvrzení žalobce v replice ze dne 14. 12. 2022, že mu byl sporný pozemek ukázán třetí osobou (funkcionářem státního statku) s tím, že se jedná o jeho pozemky, není způsobilé samo o sobě založit na straně žalobce dobrou víru o oprávněnosti jeho vlastnictví. Takovéto jednání nelze dle názoru soudu označit za souladné s obvyklou mírou opatrnosti, kterou lze na každé průměrné osobě hospodařící se zemědělskými pozemky a pobírající za tuto činnost dotace, požadovat.
51. Pokud žalobce v obecné rovině namítal, že správní orgány neprovedly důkazy, které navrhoval, čímž nebyl zohledněn důkaz svědčící v jeho prospěch, jedná se opět o námitky uplatněné žalobcem v ryze obecné rovině, soud proto odkazuje na shora citovanou ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a k těmto obecným námitkám se vyjádří rovněž jen v obecné rovině. Jelikož tedy žalobce soudu neoznačil, které konkrétní důkazy za účelem prokázání jeho tvrzení o vydržení sporného pozemku nebyly žalovaným

provedeny, soud toliko opakuje, že povinnost tvrzení předchází povinnosti důkazní, tudíž pokud žalobce nesplnil v daném řízení řádně povinnost tvrzení, neboť neuvedl právní důvod, od něhož dovozuje oprávněnost své držby, nemohl pak z logiky věci splnit na to navazující povinnost důkazní.

52. Soud na tomto místě konstatuje, že nepřehlédl procesní pochybení žalovaného, který se nevypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí s důkazy navrženými žalobcem v námitce ze dne 11. 5. 2020, a to účastnickým výsledkem a místním šetřením. Soud však poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dlouhodobě zastává názor, že důvodně namítaná procesní vada může vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006 - 75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 - 49). Z uvedeného je pak možné dovodit, že soud by mohl shledat důvodnost žalobcem uplatněné námítky jediné tehdy, pokud by žalobce konkretizoval, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). V dané věci oba žalobcem navržené důkazy měly prokázat jeho tvrzení, že sporný pozemek od roku 1991 obhospodařuje a nakládá s ním jako s vlastním; jak již uvedeno shora tato skutečnost není pro rozhodnutí v dané věci relevantní, jelikož podstatným je, proč, tj. z jakého konkrétního právem aprobovaného důvodu, žalobce započal sporný pozemek užívat a považovat jej za vlastní. Přičemž tuto podstatnou skutečnost žalobce ani ve správním a ani v soudním řízení netvrdil, natož aby ji prokazoval. Nad to žalobce v žalobě netvrdil, jak konkrétně měly tyto důkazy ovlivnit vydání napadeného rozhodnutí, kromě toho, že měly být k důkazu provedeny. Soud shodně se žalovaným zdůrazňuje, že svévolné uchopení držby sporného pozemku, byť by jej vlastnice dlouhodobě nechaly ležet ladem či jeho ukázání žalobci třetí osobou, nelze považovat za oprávněnou držbu.
53. Soud tedy má shodně se žalovaným za to, že námitka žalobce týkající se vydržení sporného pozemku je nedůvodná; přičemž žalobce v této věci neunesl již břemeno tvrzení.
54. Soud připomíná, že rozhodnutí sporu ohledně vydržení vlastnického práva přísluší nalézacímu soudu v občanskoprávním řízení. Správní orgány byly pouze povinny posoudit, komu svědčí právní titul užívání předmětného DPB, neboť to bylo podstatné pro aktualizaci evidence půdy, jejich rozhodnutí je toliko deklaratorní povahy. Jestliže mezi stranami nadále bude přetrvávat spor ohledně žalobcem tvrzeného vydržení předmětnému DPB, mohou se obrátit na civilní soud, jehož rozsudkem by byl správní orgán vázán. Tento rozsudek může případně vést k další aktualizaci evidence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014-37).
55. K námitkám žalobce obsaženým v úvodu žaloby a vypsáných soudem pod bodem 10. rozsudku, jimiž žalobce bez dalšího nesouhlasil - s nesprávným výkladem právních norem; s nedostatečným vykázaním důvodů rozhodnutí; s opomenutím některých důkazů, soud uvádí, že je neposoudil jako žalobní námítky, neboť jimi nebylo nic konkrétního správním orgánům vytýkáno, když žalobce neuvedl, jaké konkrétní právní normy byly správními orgány nesprávně vyloženy, jaké důvody ve správním rozhodnutí absentovaly, jaké důkazy byly opomenuty; jsou tedy soudem nepřezkoumatelné, a proto soud k jejich vypořádání

ani nepřistoupil. V této souvislosti soud opět odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS: „*Člím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Soud jen znovu opakuje, že není oprávněn si za žalobce domýšlet, co pravděpodobně měl v úmyslu namítat, když v žalobě uplatnil tyto ryze obecné výtky.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému lze uzavřít, že správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže provedl aktualizaci evidence půdy v důsledku prokázání právního důvodu k užívání sporného pozemku v DPB ohlašující uživatelkou. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl.
57. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
58. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, tedy mu nevznikl nárok na úhradu nákladů řízení, tj. ani na proplacení jízdného; a žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.